

Í 28 ár

– Okkurt hava tey dugað á Sosialinum og Miðlahúsinum, sum onnur ikki hava megnað so væl. Annars hevði tað ikki verið blaðnum og húsinum liv lagað, skrivur Jóannes Hansen
Mynd: Álvur Haraldsen

hann nú aftur er partíðar knýttur at Miðlahúsinum. Hilmar Jan arbeidir skjótt, dugir allar fasettir í framleiðsluni, og hann kennir hvørja kleyv.

Jákup Mørk var útbúgvinn revisor, tá ið hann skifti hest og fór at skriva. Hann er eitt arbeiðsgrev, og í nógv ár var hann til arbeiðis hvørt sunnukvöld. Ofta var tað í samstarvi við myndamannin Álvur Haraldsen, sum framvegis er á blaðnum. Nú er Jákup aftur í talheiminum.

Á vaktini hevur seinnu árin verið Tróndur Arge, sum hevur útbúgving innan økið úr Liverpool, og sum lyftir Arge arvin sum frásøgumaður.

Í Rás2 hevur fyrrverandi postmaðurin Heri Simonsen verið framúr, og tað er hann framvegis. Hann megnaði sum tøkningur, redaktørur og frásøgumaður at mynda innihald, sum tað í størri útvarpsstøðum skulu fleiri fólk at syrgja fyri.

Avbjóðingin

Okkurt hava tey dugað á Sosialinum og Miðlahúsinum, sum onnur ikki hava megnað so væl. Annars hevði tað ikki verið

blaðnum og húsinum liv lagað.

Eftir at hava leverað tilfar til blaðið í eitt hált ár, var fyrsta høvið at hitta ábyrgdarblaðstjóran Jan Müller. Tað var skjótt at staðfesta, hvussu eldhugaður hann var, og hvussu víða hugflogið rakk, tá ið tað snúði seg um søgur og vinklar og møguleikar at vinna inntøkur. At hann framvegis er fullur í orku og hugflogi sæst aftur í, at tað er Jan Müller, ið mest sum einsamallur profilerar føroysku oljuvinnuna.

Hvussu framtíðini verður, er óvist, og spurningurin er relevantur, um Sosialurin

um tíggu ár fer at halda hundrað ára føðingardag. Avbjóðingarnar eru øgiliga stórar, og tað eru nógv sker og nógvir flúrar á vegnum.

Talgiltu miðlarnir – bæði professiønnellarmennar redaktiónir og átøk hjá eldsálum – bjóða av, og sosialu miðlarnir bera við sær, at tað neyvan nakrantíð hevur verið so nógv skrivað sum nú.

Størsta avbjóðingin er, hvat skal vera í blaðnum, sum eigur at vera fjøltáttað og snúgva seg um so nógv. Við at leita í tíðarrit.fo sæst, hvussu innihaldið er broytt, hvussu tað framvegis broytist,

og hvussu sambandið við lesararnar og samfelagið annars lagar seg.

Um føroyska samfelagið hevði mist síðstu bløðini hevði tað av so mongum orðum verið ein skandala.

Í grannalondunum er blaðdeyðin eisini kend sótt. Tað visir seg tó, at bløð við markantum profilum standa seg og hava framgongd. Tað valdast um raðfesting og innihald, og hvussu tað eydnast at varðveita beinini á jørðini og syrgja fyri sambandi millum inntøkur og útreiðslur.

Síðani Jonhard Hammer og Eiríkur Lindenskov tóku við leiðsluni, hevur tað verið neyðugt at skerja útgávarnar, starvsfólkini og aðrar útreiðslur og at nýta stórt hugflog fyri at finna og vinna nýggjar inntøkur – bara fyri at halda tørn.

Jóhanna Vang og Ann Christiansen eru framvegis á skrivstovuni, og Simona Weihe er framvegis generalur í umbrótingini. At bulurin í starvsfólkahópinum er dyggur og tryggur, meðan nýtt verður sett við, eigur at vera fyrsta borganin fyri, at blaðnum verður liv lagað. Men tað skal stóðugt rørast í greytinum. Annars verður skjótt galið.

»Størsta avbjóðingin er, hvat skal vera í blaðnum, sum eigur at vera fjøltáttað og snúgva seg um so nógv«